

Foto promocional de Pixies quan militava en el grup Kim Shattuck. De dreta a esquerra, Lovering, Black i Santiago.

El desdibuixat retorn discogràfic de Pixies

El darrer llarg d'estudi de la banda de Black Francis, *Trompe le monde*, data del 1991. Però el millor termòmetre per calibrar l'impacte i popularitat de Pixies, autors de discos cabdals com *Surfer Rosa* (1988), *Doolittle* (1989) (amb alguns dels seus descomunal *hits*, "Debaser", "Gouge Away", "Here comes your man" i "Monkey gone to Heaven") o *Bossanova* (1990), són les gires de reunió que el grup ha realitzat des del 2004. Aquell any, i per motius segurament crematístics, el líder dels Pixies, Black Francis, i la baixista Kim Deal, decideixen fumar la pipa de la pau i, amb els altres dos membres històrics del grup, el guitarrista Joey Santiago i el bateria David Lovering, pugen de nou als escenaris.

23 anys després del darrer disc d'estudi, la mítica banda de Boston torna amb 'Indie Cindy', un àlbum correcte però allunyat del seu llegat. Unes altres bandes demostren que es pot tornar amb millors prestacions artístiques.

La resposta del públic, en aquella gira i posteriors, fou enorme: gent que ja els havia vist en directe de la mà de legions de nous fans històrics per assistir al renaixement del mite. Episodis com la suspensió mitja hora del concert del FIB del 2006, a causa de l'empenta d'un públic sobreexcitat, o la manera com el públic del Primavera Sound abandonava tots els escenaris secundaris per congregar-se davant el mite, en són la mostra. Tothom volia veure'ls. Mancava, tanmateix, legitimar l'operació amb nou material discogràfic.

La resposta fou un seguit de correctes *ep's* (batejats com *EP1*, *EP2* i *EP3*) per girar amb material nou. Des de juny del 2013, sense Kim Deal, definitivament desvinculada de la banda pels mateixos problemes amb Black que generaren la separació del 1993. La seua substituta, Kim Shattuck, baixista de The Muffs, fou convidada a deixar la formació poc després. Finalment, el trio format per Black, Santiago i Lovering, presentà fa unes setmanes *Indie cindy* (Pixies Music, 2014), l'esperat llarg discogràfic (en realitat, la suma d'aquells *ep's*) que està rebent una recepció crítica entre tèbia i contemplativa, del 7 sobre 10 del *New Musical Express*, al 3 sobre 5 de la revista *Rolling Stone* o l'iconoclasta 2 sobre 5 de Kitty Empire en *The Observer*. En aquesta mateixa publicació descrivíem el disc com "(...) un exercici d'autoplàgi amb acceptable nota mitjana i alguns moments àlgids com les estupendes 'Bagboy' o 'Jaime Bravo'. Magre balanç".

O de com un bon disc pot deixar insatisfet en funció de les expectatives. Potser la visió seria una altra si conjunts emblemàtics dels 80 o 90 no hagueren celebrat les seues reunions amb magnífics directes i àlbums igualment excel·lents com l'hipnòtic *Third* de Portishead o l'estimulant *My Bloody Valentine*, de la banda homònima. Demostració que el talent pot tornar a emergir en qualsevol moment. Si encara tens res a dir: no se'n hauria d'escapar el detall que el darrer gran àlbum en solitari de Black Francis (signat com a Frank Black), *Teenager of the year*, considerat per la influent *web* Pitchfork com un dels 100 millors àlbums dels 90, data del 1994. La resta d'aportacions del carismàtic calb han estat un pàl·lid reflex del passat.

Xavier Aliaga